

ΚΥΡΙΕ ΑΡΧΗΓΕ

**ΚΥΡΙΕ ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ ΠΥΡ/ΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ
ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ**

**ΚΥΡΙΕ ΔΙΟΙΚΗΤΑ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΚΕΝΤΡ.
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ**

ΚΥΡΙΕ ΔΙΟΙΚΗΤΑ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΠΥΡ/ΚΩΝ ΥΠΗΡ. ΝΟΜΟΥ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ

ΚΥΡΙΕ ΔΙΟΙΚΗΤΑ ΤΗΣ 2ΗΣ ΕΜΑΚ

ΚΥΡΙΟΙ ΔΙΟΙΚΗΤΕΣ

**ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΙ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΙ, ΥΠΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΙ ΚΑΙ
ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΕΣ, ΠΥΡ/ΣΤΕΣ ΠΕΝΤ.ΥΠΟΧΡΕΩΣΗΣ ΚΑΙ ΕΠΟΧΙΚΟΙ Π.**

Την μεγάλη νύχτα της 27ης προς την 28η Οκτωβρίου 1940, στο σπίτι του διοικητή της 8ης μεραρχίας Ηπείρου στα Γιάννενα, ο ήχος του τηλεφώνου διακόπτει την ησυχία της νύχτας. Είναι 3.45 το πρωί. Ο διοικητής δεν το ακούει στον βαθύ του ύπνο. Η μικρή του κόρη όμως αφυπνίζεται και απαντά. Η φωνή που ακούγεται από μακριά, ζητά να ξυπνήσει το στρατηγό. Ο Μέραρχος απαντά στον Αντισυνταγματάρχη Αθαν. Κορώζη από το γενικό επιτελείο Στρατού. Λίγη ώρα νωρίτερα μερικές εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά στην Αθήνα, στο προάστιο της Κηφισιάς, μπροστά στην πρωθυπουργική κατοικία, σταματούσε ένα αμάξι του διπλωματικού σώματος. Ο διερμηνέας αναφέρει στον φρουρό ότι ο πρεσβευτής της ιταλικής δημοκρατίας έχει να κάνει μια επείγουσα ανακοίνωση. Έπειτα από λίγα λεπτά ο πρωθυπουργός της Ελλάδος Ιωάννης Μεταξάς εμφανίσθηκε στην είσοδο, αναγνώρισε τον πρέσβη Εμανουέλλε Γκράτσι και διέταξε τον φρουρό να του επιτρέψει την είσοδο. Ο συγγραφέας Άγγελος Τερζάκης περιγράφει τη στιγμή της ιταμής ιταλικής πρόκλησης: "Ο Γκράτσι έδωσε το τελεσίγραφο. Το κείμενο ήταν μακρύ. Αναμασούσε τις γνωστές ασύστατες αιτιάσεις-ελληνικές παραχωρήσεις στον αγγλικό στόλο, καταπιέσεις των αλβανών της Τσαμουριάς, εχθρικές πράξεις κατά της ιταλίας- ότι μπόρεσε να στρατολογήσει από το απόθεμα της χαμηλής φαντασίας του ο Τσιάνο, ο συντάκτης του κειμένου. Απαιτούσε να μούνε στην Ελλάδα τα ιταλικά στρατεύματα...και αν συναντήσουν αντίσταση, αυτή θα καμφθεί διά των όπλων. Η στιγμή ήταν επίσημη και δραματική. Το βάρος της ευθύνης απέναντι στην Ιστορία, στο έθνος, στις παραδόσεις του, θα μπορούσε να λυγίσει πολύ στιβαρούς ώμους.

Ας ειπωθεί προς τιμήν του Μεταξά ότι δεν λύγισε τους δικούς του. Όταν αποδιάβασε το κείμενο, σήκωσε τα μάτια του, κοίταξε καλά τον πρεσβευτή και με φωνή συγκινημένη αλλά στέρεα, είπε: **ALORS,C'EST LA GUERRE. Ώστε λοιπόν πόλεμος.” Ο διοικητής της 8^{ης} μεραρχίας στα Γιάννενα, στρατηγός Χαράλαμπος Κατσιμήτρος ενημερώνεται αμέσως για την κήρυξη του πολέμου και απαντά: “Ενημερώσατε παρακαλώ, ότι η Μεραρχία θα εκτελέση το καθήκον της προς την πατρίδα, όπως επιβάλλη η εθνική τιμή , και καθ’όν τρόπο αυτή γνωρίζει”. Ολόκληρος ο ελληνικός λαός εκείνη την μεγάλη και ιστορική ώρα εισέρχεται στον πόλεμο με πίστη σταθερά στην ιερότητα και το δίκαιο του αγώνα και με ακλόνητη πεποίθηση για τη **ΝΙΚΗ**. Οι Έλληνες από την ημέρα του άνανδρου τορπιλισμού της **ΕΛΛΗΣ**, το Δεκαπενταύγουστο του 1940 στο λιμάνι της Τήνου, περίμεναν τους Ιταλούς με το δάχτυλο στη σκανδάλη.**

Η Εποποιία της Πίνδου, άρχισε λίγο μετά τις 5 το πρωί της 28^{ης} Οκτωβρίου 1940. Εφτά ιταλικές μεραρχίες με ονόματα ιταλικών πόλεων, με 140.000 πάνοπλους ιταλούς, υπό τον αρχιστράτηγο **Viskonti Praska, υποστηριζόμενες από 463 αεροσκάφη πρώτης γραμμής της **REGIA AERONAUTICA**, επιτέθηκαν σε 35.000 αποφασισμένους Έλληνες. Το σχέδιο “**EMERGENGA G**” ήταν φιλόδοξο και θα ήταν ένας στρατιωτικός περίπατος, όπως έλεγε ο Τσιάνο. Οι μεραρχίες **SIENNA** ,**FERRARA** και η μηχανοκίνητη **CENTAURO** , θα προσέβαλαν τις γραμμές της ελληνικής 8^{ης} μεραρχίας στην Ήπειρο, με σκοπό να ανοίξουν δρόμο προς τα Γιάννενα. Ταυτόχρονα το καμάρι του ιταλικού στρατού, η “αντρίκεια” κατά τον Μουσολίνι, μεραρχία Αλπινιστών **JULIA**, περνώντας από ένα στενό πέρασμα 30 χιλιομέτρων, μεταξύ Σμόλικα και Γράμμου, θα διέσχιζε την Πίνδο και θα κατελάμβανε το Μέτσοβο, αποκόπτοντας τις ελληνικές δυνάμεις της Ηπείρου, από αυτές της Μακεδονίας. Η βαθιά όμως περιφρόνηση του μουσολίνι στον ελληνικό λαό , έμελλε να συντριβεί από τους ορεισίβιους Έλληνες φαντάρους του στρατηγού Κατσιμήτρου και του συνταγματάρχη Δαβάκη. Η ελληνική 8^η Μεραρχία απόητη από τους ασταμάτητο μπαράζ πυροβολικού και αεροπορίας της πρώτης μέρας της εισβολής, ανασυντάσσεται και περιμένει τους Ιταλούς στο Καλπάκι. Εκεί και παρά τις εκκλήσεις του ελληνικού γενικού επιτελείου για περαιτέρω σύμπτηξη, καθώς ο εχθρός έχει καταλάβει την Ηγουμενίτσα, οι Έλληνες στρατιώτες του Κατσιμήτρου, μην υποχωρώντας βήμα, θα τσακίσουν για 9 ημέρες,**

όλες της ιταλικές επιθέσεις. Στο τομέα της Πίνδου, η μεραρχία JULIA, κάνοντας μια αξιοσημείωτη πορεία 40 χιλιομέτρων μές στα χιόνια θα φτάσει και θα καταλάβει τα χωριά Σαμαρίνα και Βοβούσα, απέχοντας μόνο 6 ώρες από το Μέτσοβο. Το ελληνικό απόσπασμα Πίνδου με ηγέτη τον ακατάβλητο συνταγματάρχη Δαβάκη, αγνοώντας τον απελπιστικό συσχετισμό δυνάμεων, θα σταματήσει την προέλαση των ιταλών, έχοντας στο πλευρό του τις θρυλικές μαυροφορεμένες γυναίκες της Πίνδου που έγιναν ένα με τα στοιχεία της σκληρής ηπειρώτικης φύσης, για να μην περάσει ο εισβολέας. Το αδιάβατο ανάγλυφο των ελληνικών βουνών, το πυκνό χιόνι, τα κρουπαγήματα, οι ακρωτηριασμοί, η απουσία μεταφορικών μέσων, τα λιγοστά εφόδια και πυρομαχικά δεν είναι δυνατά, για να σταματήσουν τους Έλληνες. Ο νεαρός έφεδρος ανθυπολοχαγός Οδυσσέας Ελύτης περιγράφει το σκηνικό του πολέμου: “ Όλοι μαζί, δίχως μιλιά, χρόνους αμέτρητους αγκομαχώντας πλάι-πλάι, διαβαίναμε τις ράχες, τα φαράγγια, δίχως να λογαριάζουμε άλλο τίποτε. Έτσι και μείς επροχωρούσαμε ίσια πάνου σ’ αυτό που λέγαμε Κατάρρα, όπως θα λέγαμε Αντάρρα ή Σύγνεφο. Με κόπο ξεκολλώντας το ποδάρι από τη λάσπη, όπου εκατοβούλιαζε, ίσα με το γόνατο. Επειδή, το πιο συχνά, ψιχάλιζε στους δρόμους έξω, καθώς μες την ψυχή μας.” Στις 3 Νοέμβρη 1940, το Απόσπασμα Πίνδου, ενισχυμένο από την 1^η Μεραρχία Πεζικού και την 1^η Ταξιαρχία Ιππικού αντεπιτίθεται στους επίλεκτους ιταλούς και τους συντρίβει. Στις 10 Νοεμβρίου τα ράκη της υπερήφανης JULIA σύρθηκαν προς την Κόνιτσα, εξευτελίζοντας τους στρατηγούς του Ντούτσε. Ο ιταλικός στρατιωτικός περίπατος είχε μετατραπεί σε εφιάλτη.

Σε όλη την Ελλάδα, στην Αθήνα και στις μεγάλες πόλεις παρά τους ασταμάτητους από αέρος βομβαρδισμούς, ο ενθουσιασμός του ΟΧΙ και της επιστράτευσης συνεχίζεται και όλοι οι έλληνες συνεισφέρουν όπως μπορούν. Στα τραγούδια της μεγάλης τραγουδίστριας της νίκης Σοφίας Βέμπο, στις συζητήσεις όλων των Ελλήνων, στα έντυπα και τις εφημερίδες, στις θεατρικές παραστάσεις και σε όλες τις εκδηλώσεις ένα είναι το μήνυμα – οι ιταλοί δεν θα περάσουν. Ταυτόχρονα όλη η υφήλιος θαυμάζει το θάρρος των απογόνων των Σαλαμινομάχων. Ανήμερα στις 28 Οκτωβρίου ο Τσώρτσιλ στέλνει τηλεγράφημα θαυμασμού και συμπαράστασης και όλοι οι πολεμικοί ανταποκριτές του κόσμου μιλούν για τη μικρή Ελλάδα. Στις 14 Νοεμβρίου αρχίζει στο μέτωπο η ελληνική αντεπίθεση- η ιταλική άμυνα ανατρέπεται και 8 ημέρες μετά καταλαμβάνεται η Κορυτσά εντός του αλβανικού εδάφους

από το Γ'ΣΣ, ενώ μέχρι τις 10 Ιανουαρίου 1941 έχει καταληφθεί όλη η Βόρεια Ήπειρος. Το όνειρο του γκροτέσκου Μουσολίνι για την ιταλική "MARE NOSTRUM" αρχίζει να φυλλοροεί. Πριν την πλέον διαγραφόμενη επέμβαση της δυσारेστημένης Γερμανίας αποφασίζει να αποφύγει τον τελικό εξουτελισμό και διατάσσει την "PRIMAVERA", την περίφημη εαρινή αντεπίθεση, αφού έχει ορίσει τρίτο και τελευταίο αρχιστράτηγο των ιταλικών δυνάμεων τον Ugo Caballero. Στις 9 Μαρτίου 1941 σε ένα μέτωπο μόλις πέντε χιλιομέτρων οι ιταλοί επιτίθενται με εφτά μεραρχίες, 156 τηλεβόλα και 400 βομβαρδιστικά – βρίσκουν όμως μπροστά τους στα στενά της Κλεισούρας, το θρυλικό ύψωμα 731 και το 5^ο Σύνταγμα Τρικάλων με τους θεσσαλούς μαχητές του ηρωικού ταγματάρχη Δημητρίου Κασλά. Το ύψωμα δέχεται τον μεγαλύτερο βομβαρδισμό από κάθε άλλο τόπο στον Β' παγκόσμιο πόλεμο, μειώνεται σε ύψος κατά πέντε μέτρα, κρίνει όμως την τύχη όλου του ελληνοϊταλικού πολέμου. Στις 22 Μαρτίου ο Μουσολίνι επιστρέφει ταπεινωμένος στη Ρώμη, για να ζητήσει τη βοήθεια των γερμανών. Αφήνει πίσω του 12.000 νεκρούς και 3000 τραυματίες. Οι Έλληνες έχουν οριστικά νικήσει.

Στις 05.30 το πρωί της 6^{ης} Απριλίου 1941, ο πρέσβης της γερμανίας πρίγκηπας Έρμπαχ επέδωσε στον Έλληνα πρωθυπουργό Αλέξανδρο Κορυζή διακοίνωση, στην οποία αναφέρονταν οι λόγια για τους οποίους η Γερμανία του Χίτλερ θα εισέβαλε στο ελληνικό έδαφος. Ο Κορυζής θα απαντήσει με ένα δεύτερο ΟΧΙ. Ο εξουθενωμένος ελληνικός στρατός δέχεται την επίθεση της γερμανικής 12^{ης} Στρατιάς της πανίσχυρης VERMACHT. Στα οχυρά της Γραμμής Μεταξά, στην Ανατολική Μακεδονία και τη Θράκη, ο ελληνικός στρατός, αψηφώντας το σκηνικό αποκάλυψης που προκαλούν τα γερμανικά STUKAS, θα συντρίψει τις πρώτες γερμανικές επιθέσεις και θα συνεχίσει να αγωνίζεται ακόμη και όταν η 2^η μεραρχία PANTCHER, θα υπερκεράσει την ελληνική άμυνα στη Δοιράνη και θα κατευθυνθεί στη Θεσσαλονίκη. Παρά την ηρωική αντίσταση ελληνικών και συμμαχικών δυνάμεων μέχρι και την κοιλάδα των Τεμπών, ο εχθρός είναι πανίσχυρος και υπεράριθμος. Στις 23 Απριλίου η ελληνική Στρατιά Μακεδονίας-Ηπείρου συνθηκολογεί και στις 27 Απριλίου οι γερμανοί μπαίνουν στην έρημη Αθήνα. Οι γερμανοί θα έχουν θυσιάσει περισσότερες απώλειες και χρόνο, σε σχέση με κάθε άλλο ευρωπαϊκό κράτος. Ο μαύρος χειμώνας της κατοχής θα διαρκέσει τέσσερα χρόνια και πολλοί πατριώτες θα προσφέρουν τη θυσία τους στον αγώνα της

εθνικής απελευθέρωσης. Οι Έλληνες θα συνεχίσουν, παρά την πείνα , τις στερήσεις, την τρομοκρατία, τους βασανισμούς, τις εκτελέσεις και την παραβίαση κάθε έννοιας του δικαίου και της ανθρώπινης αξιοπρέπειας από τους γερμανοιταλούς και βούλγαρους κατακτητές, να μένουν πιστοί στο πνεύμα του αγώνα των βουνών της αλβανίας.

Η μάχη της Κρήτης θα δώσει το έναυσμα στην εποποιία της εθνικής αντίστασης, με αποκορύφωμα την ανατίναξη της γέφυρας του γοργοποτάμου στις 25 Νοέμβρη 1942. Ταυτόχρονα στη Μέση ανατολή και στη Βόρεια Αφρική θα συγκροτηθούν αμιγή ελληνικά στρατιωτικά σώματα για να πολεμήσουν στο ΕΛ Αλαμείν, στο Ρίμινι και στα Ελληνικά νησιά. Μετά από 4 χρόνια θυσιών στις 12 Οκτωβρίου 1944, θα έρθει η ώρα της απελευθέρωσης. Η μικρή Ελλάδα προσέφερε στον αγώνα για την ελευθερία 1.000.000 ψυχές και κάθησε στις 27 Ιουνίου του 1946 στο τραπέζι των νικητών υπουργών εξωτερικών στο Παρίσι, για να ενσωματώσει στα πατρώα εδάφη στις 7 Μαρτίου 1948 τα ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΑ, ύστερα από 638 χρόνια σκλαβιάς.

Έχουν περάσει 76 ολόκληρα χρόνια από την μέρα του ΟΧΙ. Για κάποιους η αναφορά ή η ανάμνηση των γεγονότων εκείνων, φαίνεται αρκετά μακρινή ή και εμμονικά παρωχημένη, ανίκανη να μεταβάλλει τις συνθήκες του παρόντος. Όμως στην σημερινή δυσμενή για τη χώρα μας συγκυρία, ο δρόμος της ιστορικής επιβίωσης του λαού μας, περνά μέσα από την εθνική αυτογνωσία. Κάθε λαός έχει δικαίωμα στην εθνική εσωστρέφεια, κανένας όμως λαός δεν έχει δικαίωμα στην εθνική λήθη, γιατί τότε, θα πρέπει να ξαναζήσει την ιστορία του έως ότου διδαχθεί από αυτή. Παραγνωρισμένες και ταλαιπωρημένες έννοιες όπως αυτοκριτική, ταπεινοφροσύνη, μετριοπάθεια, συνεργασία, αλληλεγγύη, πίστη, αγάπη για την πατρίδα, αυταπάρνηση, θυσία και κυρίως ομόνοια , μπορούν να μας βοηθήσουν στα σημερινά μας αδιέξοδα. Αρκεί όλοι οι Έλληνες, να εγκαταλείψουμε την ευκολία του εφησυχασμού, τη θεοποίηση του προσωπικού συμφέροντος και την ανώριμη προσκόλληση σε ουτοπικές ιδεοληψίες που αποδείχθηκαν άγονες, και με σκληρή και μεθοδική δουλειά , να τοποθετήσουμε το έθνος των Ελλήνων στην πιο περίοπτη θέση του στερεώματος των πολιτισμένων εθνών του κόσμου, όπως το οραματίστηκαν εκείνοι οι ταπεινοί Έλληνες, εκείνο το πρωί του Οκτώβρη.

Τελειώνοντας, θα ήθελα σαν ελάχιστο φόρο τιμής στο θάρρος και στις θυσίες εκείνων των γνήσιων στην ψυχή Ελλήνων, να διαβάσω την ημερήσια διαταγή που εξέδωσε ο στρατηγός Κατσιμήτρος προς τους στρατιώτες του, το πρωί της 28ης Οκτωβρίου 1940 και εύχομαι αυτές οι στιγμές της εθνικής ανάτασης να τις ξαναβιώσουν και οι Έλληνες που θα ακολουθήσουν στον ιστορικό χωροχρόνο, μετά από εμάς:

Η Ημερήσια Διαταγή του Χαρ. Κατσιμήτρου στις 28/10/1940

**Αξιωματικοί και οπλίται της Ογδός Μεραρχίας,
Ο Πρέσβης της Ιταλίας εν Αθήναις εξήτησεν από την Κυβέρνησιν ημών να διέλθῃ ὁ Ἰταλικὸς Στρατὸς δια τοῦ εδάφους μας.
Ἡ Κυβέρνησις ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν ταύτην καὶ διέταξε ἀντίστασιν μέχρι εσχάτων. Ἢδη διανοίγεται τὸ στάδιον τῆς ἐκτελέσεως τοῦ υπέρτατου πρὸς τὴν πατρίδα καθήκοντος δια ἀντιστάσεως, μέχρι εσχάτων συμφώνως πρὸς τὸ σχέδιον ἐνεργείας.
Αξιωματικοί και οπλίται της Ογδός Μεραρχίας αμυνθήτε τοῦ Ἱεροῦ Πατρίου εδάφους μετὰ φανατισμοῦ ἐναντίον τοῦ ἐπιδρομέως ὅστις θέλει να προσβάλη ἡμᾶς ὑπουλως καὶ ἀνανδρως.
Αναμνησθήτε τῶν ἐνδόξων παραδόσεων τοῦ Ἐθνους μας καὶ πολεμήσατε μετὰ λύσσης κατὰ τοῦ ἀνάδρου ἐχθροῦ ὅστις τόσον ἀτίμως καὶ ἀνανδρως θέλει να προσβάλη τούτο.
Δείξατε εἰς αὐτόν ὅτι εἴμεθα εἰς θέσιν να δώσουμεν τὴν δέουσαν ἀπάντησιν ὅπως ἔδωσαν οἱ Πρόγονοί μας εἰς τοὺς ἐπιδρομείς Πέρσας.
Ὁ Θεὸς ας βοηθήσει τὸν Τίμιον υπέρ Πατρίδος ἀγῶνα μας καὶ ας εὐλογήσει τα ὅπλα μας διότι θα ἀγωνισθῶμεν υπέρ βωμῶν καὶ ἐστιῶν καὶ υπέρ τῆς ἐλευθερίας μας.
Με τὴν πεποίθησιν ἀκράδαντον υπέρ τῆς νίκης αναφωνῶ μεθ' ἡμῶν.
Ζήτω, τὸ ἔθνος!
Ζήτω, ἡ Πατρίς!
Ζήτω, ὁ Στρατὸς!**

ΖΗΤΩ Η 28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940 - ΖΗΤΩ ΤΟ ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΙΚΟ ΣΩΜΑ